

Передплата

на «РУСЛАНА» вносити:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границею:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Поодинокі числа по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Виреш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Пашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділь і руских св'ят
о год. 6-й пополудні.
Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під ч. 9
ул. Коперніка. — Експедиція
місцева в Агенції Ляндовского
в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише
на попереднє застереженя. —
Рекламації неопечатані вільні
від порта. — Оголошеня зви-
чайні приймають ся по ціні
10 кр. від стрічки, а в «Наді-
сланім» 20 кр. від стрічки. По-
дяки і приватні донесеня по
15 кр. від стрічки.

Потверджує ся.

Згідно з тим, що сказали ми у вчешній статті «Руслана», що обструкція «мякне», приносять нинішні віденські днівники вісти, з котрих можна вносити, що в найближшій часі будуть навізані переговори в справі чесько-німецькій. Посередництво припаде, розуміє ся, уміркованим елементам німецьким, в першій лінії більшій посілості німецькій, а то мужам, як гр. Штірк, Бернрайтер, Людвіксдорф і старенький Просковец. Більша посілість дібрала би собі людей з посеред менше загонистих поступовців та націоналів, а з другої сторони станули би до переговорів февдали чеські з Молодочехами.

«N. fr. Presse», приготівлюючи своїх читателів до такої акції, не одушевляєсь вже поїздками до Липска, а навіть сварить ся з сими днівниками чеськими, що в посілдних часах посудили всіх Німців о антидержавні змаганя. Она старає ся також виправдати Німців з їх безглуздої обструкції, кажучи, що приперті до стіни не мали другого виходу, а нотує притім поквашно всі ті відомости, в котрих хоч би лише з легонька натякнуто про те, що правительство думає про переговори.

І так велить собі «N. fr. Presse» телеграфувати зі Львова під днем 19 червня, що в польських кругах говорить ся вже виразно про потребу порозуміння з Німцями. Телеграма звучить: «Інспірована консервативними послами польского кола «Gazeta Narodowa», що доси в пристрастний спосіб виступала проти опозиції німецької і перестерігала перед всякими уступствами, бачить потребу, щоби кермуючі мужі державні забрали ся в часі ферий парля-

ментарних до зложеня якогось modus vivendi і компромісу. Не розходило ся би так дуже о навізане дружних відносин, а в більшій мірі о приверненє приличних, щоби машинну законодатну пустити в правильний рух. На всякий случай від переговорів таких належало би виключити Шенерера і соціальних демократів». Сю телеграму подає «N. fr. Presse» без всяких заміток, рада, що хтось, хочби консерватисти польські, готові витягнути єї сторонників з болота, в котре она їх завела вічним підшуванєм.

Не соблазняє ся «N. fr. Presse» і тим, що єї найновішні союзники: Шенерер і соціалісти, мали би бути виключені від примирительного пира, хоч ще недавно соціальні демократи були єї Венямином, протегованим при посілдних виборах і хоч Феркавф та Дашинський так хоробро і бундючно піддержували обструкцію. Нотує «N. fr. Presse» з деяким вдоволенєм також і статю офіційного «Fremdenblatt-y», в котрій сказано, що наколи би мало прийти до яких-небудь переговорів, то до того були би покликані передовсім консерватисти чеські і німецькі, а не ліберали. Взагалі, повіяло в стовпцях органу ліберального холоднішим вітром на обструкцію, що доси була так люба для «N. fr. Press-и» і віденських днівників.

Замітне і те, що німецькі міста не компонують вже протестів проти розпоряджень язикових, а свій фаєрверк обструкційний кінчать тим, що до Зацу, де росте найлучший хміль, впроваджують на днях в триумфі посла свого Зденка Шікера. Там імовірно при добрім пиві втихомирить ся і furor teutonicus Шікер проспить ся, а тимчасом прояснить ся хмарний овид...

Ювілей 60-літнього володарства королеви Вікторії.

(Конець.)

Королева Вікторія стояла все непохитно на становищі основних законів своєї держави і добирала собі все лише таких дорадників, які відповідали кождочасній більшості парламентарній. Тимто нераз мусіла розлучати ся з вірними і прихильними дорадниками, щоби зробити місце иньшим, до котрих не конче мала симпатію. Вся рівновага політична в Англії ґрунтує ся на чергованю двох солідарно з'організованих сторонництв: вігів (демократичного) і торисів (аристократичного) а признанє з боку королеви засади сего чергованя улекшувало природний розвій державного устрою без насильних і кривавих переворотів, які потрясли континентальною Європою. Тим способом могла Англія перебути конечну і відповідну обставинам часу перемену на новочасну державу європейську.

За володарства Вікторії переведено в Англії реформи великої досяглости, а хоч не зірвано з історичними основами, перестроєно середньовічні інституції державні, невідповідні вже суспільно-політичним обставинам сучасним.

Під час ювілейного походу улицями Лондону має королева задержати ся перед католікою катедрою, де її кардинал Вожен і князь Норфольку вручать адресу лояльності від англійських католиків. Маніфестація та на перший погляд незначна, має велику досяглість, скоро приложимо єї до обставин в часах давніших. Ще перед кількадесяти роками несправедливі закони обмежали політичні права католиків в Англії. Нині тих законів вже нема, а рівноправність католиків з ісповідниками англіканської віри переведена. Католицизм змагає навіть до того, щоби відзискати давню свою перевагу в Англії. Єсть се не тільки наслідком релігійної толеранції і поважання прав в Англії, але чима-

14)

Думки і пісні

АМВРОЗИЯ МЕТЛИНСЬКОГО.

Луна із Словенії.

ІЗ ЧЕХІЇ.

I. Ночна розмова.

із Челяковського.

(«Думки и пісні» стр. 123—5.)

То не покрила ся жовтим листом
Долина, долиночка;
Руською раттю засипав то Цар
Країну, країночку;
Край то широкий Шведська земля
Од моря до синіх гір.
Там на горі, на сторожі, в ночі,
Козак не дріма, не спить;
Він на чотири сторони на всі
Пильненько поглядує;
З милою раттю-братами, смутний,
Щось він не розмовує;
Ні з місяченьком, що в небі, ясним,
Своїм побратимчиком.
Мову веде козак-ратник смутний
З сторонкою рідною,
З даллю-Вкраїною, де його рід!...
Вкраїну випитує:
— Ох, ти скажи мені, мати, скажи,
Країно рідненькая!

Та чи ще на світі, ще чи здоров
Старенький мій батенько?
Чи моя жінка тужить по мені,
Чи дітки живенькі ще? —
Братік козаченька, вітер буйний,
Зявсь, засвистів, загудів,
Вісточку із України приніс,
І серце лоскоче вість
Рідною мовою: ой, не тужи!
Ой, не тужи ти, козак!
На світі батько старенький твій,
І дітки живенькі всі;
І молоденькая жінка тебе
Кохає вірненько.
— Матінко, рідна сторонко моя!
Послуги велужи мені:
Перша послуга — старому отцю:
Поклон мій та добра-ніч!
Друга послуга — то жінці моїй:
Щире кохання моє...
Третя послуга — то діткам моїм:
Благословення оддай!

II. Милого з милою.

(«Думки и пісні» стр. 125—7.)

То на зорі, на світанні було:
Не росинка капотіла з рожі-квіту,
А слізюньками дівчинонька-квіт
Зросила ся, умила ся раненько...
Тяжко та важко дівчина, смутна,
І частенько й глибоченько все вздыхає,
З милим коханком розмовує так:
«Ох нам лихо, мій миленький, ох нам лихо!
Нас розрізнить вже на віки хотять:
Батько й матінка тебе щось не злюбили;
З нелюбом йти мені в церкву велять!»
Козак вірний засмутив ся, далі каже:
«Ой ти, дівчино-голубко, не плач!

Не ламай рук білих, не вздыхай так тяжко!

Лучше порадымо ся серце моє,
Як втекти нам од біди лихої.
Є відсіля далеченько-он край;
Там проміж горами озеро чимале:
Там островок і росте і цвіте,
Та в такій красі, що й вимовить не можна!
Темная ніченька вкриє село, —
Пару вороних я зараз осідаю,
Та і пуцу ся з тобою в той край,
Далі човник зробим, та-й на остров дивний!
Не розрізняє ніколи зіма
Там з весною осінь, й нас там не розрізняють!
Жити мєм, вік доживати мєм вдвох...
А дівчина козакові промовляє:
«Де-ж я, мій милий, возьму там садок,
Як покину грядочки, квітки червоні,
Батька і матінку як знайти там?
Як знайти сестричок, дружечок миленьких?»
«Всюди дівчинонько, знайдеш садок:
Бо ростуть-цвітуть квітки, де ти поглянеш,
І червоніють, де вмнеш лице;
Буде нам за батенька там ясний місяць,
А за рідненькою неньку зоря,
Нам подружечки — усі зірочки...
Ти моя, я твій — до віку.»

III. Смерть Царя.

(«Думки и пісні» стр. 128—9.)

Зірочки погасли в ночнім небі,
В хмарах помутив ся ясний місяць...
Ніченько чорная, ніченько смутная!
Ти не вкривала, не засипала
Доли і гори сирими туманами,
Чорною тьмою густі ліса;
Руськую землю тяжкою смутною,
Темною ніченькою, всю ти засипала,
Де тільки серце ще не умерло...

ла заслуга належить ся королевій Вікторії, що улекшила скорше здійснене давно бажаної свободи для католиків і причинила ся до переломана пересудів вкорінених між людністю англійською віками.

Гродить ся ще згадати і про родинне жите королевої, взірцеве і у великій часті дуже щасливе. Її подружжя з князем Альбертом було справдешньою іділею. Королеву окружає тепер 7 синів і дочок, 33 внуків і внучок і 30 правнуків і правнучок, а хоч она підхожа віком всеж таки пильно дбає про родину і єї справи.

Нині звернені очі всего сьвіта на столицю Великої Британії, де сьвяткує незвичайний ювілей всіма почитана королева, котра побіч нашого монарха дає своєю особою, своєю вдачею і прикметами найліпшу поруку європейского мира. Отже зовсім природно звертають ся бажання всіх в ту сторону, щоби сій королевій, під котрої скиптром так могутчо розвинула ся Англія, довело ся ще довго кермувати сею державою.

Черніївський процес.

(Дальше).

Обжалованих боронять адвокати др. Олесницький із Стрия, др. Чайковский з Бережан і др. Дудикевич з Коломиї. На салі крім кількох руских сьвящеників і учеників інтелігенції нема; взагалі крім сродників обжалованих публіки не много. При днівникарскім столі засіли не тільки кореспонденти руских і польских днівників але і віденьских. По полудни появили ся на сали бувший посол Гурік. По відчитанню акту обжалованя приступлено до переслухання обжалованих.

Перший обжалований Олекса Дембович, 30 літний, заможний господар, інтелігентний є делегатом «Просьвіти» в Чернівці і в єго домі знаходиться читальня. Виборами займав ся живо і перебіг подій описує докладно. Рано відбули ся правибори з V. курії спокійно і красно, по полудни мали голосувати з IV курії. Тимчасом селяни переглянули полишену в громадській канцелярії виборчу листу і пересвідчили ся, що назвиска вибраних мильно повписувано. Коли якийсь жидок голосував вже третій раз, дали ся чути голоси: «возьміть єго на бік», тож забрали єго. Тоді комісар забрав акти і поїхав до Станиславова. У Чапельского був в пятницу вечером, але там не було ніякої змови і не повязано ніяких ухвал ні постанов. Перед громадську канцелярію прийшов доперва в хвили, коли ранений Федорко упав на землю, отже по всім.

Федь Штундер, котрого акт обжалованя представляє спільно з Дембовичем як бунтівника, робить вражінє чоловіка, «що Богу духа винен». Дзвонив, бо казали єму люди дзвонити; не питав ся на що, бо привик робити то, що другі кажуть. Жандармови не подавав ніяких імен, ані не називав тих, що єму казали дзвонити. Впрочім виборами не займав ся, «бо я не розумію ся на тих виборах».

Панько Борко описує цілу подію перед громадською канцелярією. Коли прийшов там, застав жінки і діти арештованих, що заходили ся від плачу і голосно заводили. Коли жандарм (вахмістр) випроваджував конвій, хотів уступити ся, але не міг бо товпа з заду тиснула. Обернувшись, щоби утікати, в тім почув з заду один удар, потім другий а за третім упав «без духа» на землю.

Др. Олесницький поставив внесенє на відчитанє лікарского парере що до Панька Борка. Обжалованого ранено з заду, підчас того як утікав. Справа та вимагає поясненя. Після закона треба до злочину бунту насильного опору а бувби то цілковито новий примір насильного опору і заподіяня злочину за помочию утечи.

Іван Федорко відповідає сидячки, по причині ослабленя. Федорко одержав двократну рану в груди, перележав кілька неділі в шпиталі в Станиславові, і боров ся зі смертю. На запитанє предсідателя, по що ходив до канцелярії, відповідає: «на біду». Впрочім говорить, що заховував ся пасивно.

Никола Семенишин при виборах не був. Коли проваджено «невільників» (обжалованих) успокоював прочих. Одержав тяжку рану в живіт, котру лікарі описують «що єли та рана не споводує смерті, то зробить єго неспосібним до праці через 30 днів».

Іван Семків не брав в пятницу участі в виборах, в суботу рано чув якийсь «гамір», думав, що кінчать ся вибори і що єли не піде голосувати, то буде караний, для того пішов перед канцелярію. Тут одержав удар шаблею в плечи, сам не знає за що.

Петро Шак є жив далеко, може 25 кроків, в тім надбіг жандарм до него і зранив єго. Перед тим жандарм замірив ся був на якусь жєнщину, але та просила єго, щоби їй дав супокій і жандарм пішов дальше та подибає єго. Дзвонено так, якби на алярм.

Онуфрій Семків (пристрасно гєстикуює) живий темперамент, говорить все, що має на серци. Від коли живє, щось подібного не бачив. Стасюк стояв далеко, жандарм так якби єго вибрав, бо він сам стояв ближше. Стасюк упав заколений під ноги вахмістра, а той ще тав єго шаблею. (З великим жалем). «Що за совість в тім чоловіці, щоби бодай словечком єго обра-

зив». Жандарм місто успокоїти дітий, бо старші самі розступлять ся, бе шаблю нарід».

Потому слухано Федора Кравця, Дмитра Королюка, Гната Новицкого, Смітюха, Профорика, Борка, Данилюка і Миськова, котрі згідно зізнають з попередними, що жандарми не мали цілковито потреби ані забивати, ані колоти людий заховуючих ся пасивно.

Остаток видів, як жандарм побіг до утікаючого Борка і пхнув єго багнетом з заду. Війт Рорбачевский агітував в пятницу за вибором Маргулеса і двох иньших єму відданих господарів говорячи: «Нам дурнів не треба». Згідно з попередними зізнає, що жиди голосували по кілька разів, а господарів не кликано до голосованя, наслідком чого повстала борба. Війт робив єму закиди за те, що він прийшов до голосованя а противно жидам грозив карою, єли не пійдуть голосувати.

Зоська Борис обжалована, що грозила жидам, що їх виріжуть, заперечує тому рішучо. Є то бабуся висхла, як щипочка. Коло канцелярії була і виділа, як один з жандармів уганяв помежи народом і воював багнетом, тож закликала: «Бійте ся Бога, що робите!?» То ціла єї вина.

Дуже цікаве зізнанє зложив Василь Чубатинський. На питанє дра Олесницького зізнає, що в полудне заглянув до виборчого протоколу і пересвідчив ся «на власні очі», що голос Панька Борка записано Маргулєсови, хоть він на него не голосував. Пополудни упоминав ся у комісаря о результат виборів з загальної курії, а той відповів: «Як тобі не рехт, йди до старости!» Говорить дальше, що йшли парами сковані ланцухами, так, що мусіли би чути, єлиби хтось втиснув ся помежи одну пару вязнів а другу, тимчасом перейшли свобідно.

Др. Олесницький ставить іменем оборони внесенє на допущенє нових сьвідків відводових на доказ: 1) що вибори в Чернівці переведено нелегально і 2) що жандарми гонили за утікаючими вже по випровадженю ескорти і по розступленю ся людий. Прокуратор противить ся першій точці. Предсідатель трибуналу н. Туртєльтаб відчитав письмо генеральної команди жандармерії у Відні повідомлююче, що слідство ведене против жандармерії відложено на протяг часу розправи черніївської а дальший хід того слідства буде зависіти від вислідів розправи.

Переслухано потім прочих обжалованих Климака, Скрипу, Лучиньского і Петра Рошака. Всі чують ся невинними закиненого їм злочину бунту і зізнають менше більше, як попередні.

Далі буде.

Там при морі, морі, де теплий край,
В славнім місці та-й у Таганрозі
Плаче не ангел над домом Божим зпустілим,
Плаче Цариця над Царем похолоднілим...
Тихо вона плаче... при тесовім смутнім ліжку...
Над мертвим тілом царя Богу наймилішого,
До усіх людий найласкавішого і найдобрішого!
І як річка тече, вона тихо плаче,
А за нею православні в один голос
Морем, що голосить в бурю, й хвилю хвилює
Море утихне... річка не стане, поки не висохне...

Із Старочехії.

3 краледворської рукописі.

I. Бенес Германов.

(«Думки и пѣсни» стр. 131-4.)

Ох ти, сонце, ох ти сонце, чи ти жалостиве?
Що-ж ти сонце, на нас сьвітши, на людий бід-
[невьких?]
Де наш князь, де наше військо, що нас рату-
[вало?]
Князь в Оттона, військо билось — в полі поля-
[гало!]
Ідуть Німці, все Саксонці, довгими рядами
Із далеких онтих сторон, що проміж горами.
«Оддавайте, небожатка, золото й пожитки;
Не дасте нам, так ми спалим вам двори й ха-
[тинки!]

Наші хати попалили, золото забрали,
По дорозі в Троски пішли, і товар погнали.
Годі, годі журити ся вам, люди селяни!
Під копитом чужих коний вже травка не вянє!
Уже вона підостає, щиро зеленіє:
З квіток вінок плетіть тому, хто несе надію!
Все змінило ся: вже швидко пора бути жниву,
Бо Бенес людий скликає Німців супротиву.
Брали, брали для ворогів і ціни, й оселі,

із сел, із сел виходили в ліс гуртом під скелі:
Попереду усіх Бенес конєм вигравав,
За ним військо біжить, кричить, як море гукає:
«Помстим, побем усіх Німців, щоб нас вони знали!
Руйнували, плюндрували і карі не ждали!...»
Серце в них розлютувало ся, очі заблискали,
І огневими стрілами на Німців заприскали.
Травка густенькая, наші списи піднімали ся;
Ліс на ліс, ми на Саксонців тих злих напуска-

ли ся.
То не блискавки блискали, наші шаблі то блис-

кали,
То не на небі греміло, наші списи то тріщали...
Кові як затупіли, й ми як загомоніли —
Зьвірі далеко, далеко тікали в ліса,
Птиці знялись, полетіли, геть-геть в небеса!
В гори, за гори, за птицею галас летів:
То розлітав ся наш крик, з брязкотнею шаблів!
Довго ті і другі як укупані стояли
На міцних ногах, мов ноги в землю повростали.
Коли на гору, де сперли ся Німці, як Бенес по-

лине:
Де махне він шаблею — і кров там хлине;
Куди Бенес гляне — військо за ним гране...
Лихий ворог полягає, і як трава вянє!
Тоді наші з гор каміння наламали,
Німців камнем побивали, добивали...
Щоб помилували, Німці жалібно кричали;
Так не милували, до останку забивали!

II. Олень.

(«Думки и пѣсни» стр. 134-6.)

Бігав олень по горах,
По долинах горах,
В довгих та рясних рогах,
Ліс густий він роздирав,
Прудко по лісу скакав:
Для гущини й для дороги
В його рясні й міцні роги,
В його тонкі й гнучкі ноги.

Та на тих же горах
Парень ходив,
Лук і стріли в руках
Кріпких носив:
Стрілами блискав
В ворога прискав!

Так не має вже його:
Лютий ворог на його
Вискочив, молотом блиснув,
Вдарив, до камня притиснув...
На три часті головка розбила ся,
Теплою кровю земля напоїла ся...
Застогнало сердечко в кожній дівчині;
Над тим парнем виріс дубочок в долині:
Рясно дубочок віти розпускає;
Олень за листям до них прибігає,
Ворон із лісу до них прилітає:
Олень край дубочка скаче,
На дубочку ворон кричає.

III. Сиротинка.

(«Думки и пѣсни» стр. 136-7.)

Ох ви ліси, темні ліси,
Ліси милетинські!
Чому се ви зелененькі
І зімою й літом?
Ой рада-б же я не плакать,
Не мутити серця;
Так скажіте, добрі люди,
Хто-б тут не заплакав? —
Де мій батенько миленький?
В могилу зарили!
Де добрая моя ненька?
Росте на їй травка!
Ні братика, ні сестриці;
Розлучили з милим!

(Далі буде).

Вісти політичні.

Антисемітський «Deut. Volksblatt» пише на тему обструкції таке: «Наші всякі противники не мають на разі іншого діла, як нападати на нас. А за що? За те, що самі натворили дурниць без числа. Ганьбять нас Адлер, Ебенгох, Діпавлі і фірма Функе-Праде-Шікер. А мимо того ми таки горою. Ми казали з одного боку: треба інтересів німецьких боронити зовсім рішучо, але з другого боку не писалися ми на лопатках пультами, на «Pultdeckelkrieg». Се пуста фраза, казати, що нам допоможе лише одна брутальна обструкція. Були другі способи, щоби правительству підставити ногу. Бюджет, пропозиція військові, угода з Угорщиною, все то могло поважному сторонництву послужити за вихідну точку до стратегічних операцій. Але обструкціоністи воліли замкнене ради державної, а довели до того своєю молодечою пустотою. Вірно-конституційники самі намагались убити конституцію. А чому? Бо они бачать, що маси рухають ся, що они тратять ґрунт під ногами, то най би і вернули часи абсолютизму». Як звісно, то антисеміти накликували безперестанно до позитивної роботи в користь забутих верств.

Аґрарні розрухи в Угорщині дали пос. Сімі спонуку до інтерпеляції, чи правительством угорське готує ще сей сесії занятися справою регуляції плат пільних робітників? На сю інтерпеляцію відповів міністер рільництва Дараній: Правительством не думає питання пільних робітників полагодити виключно силою. Протинно, оно постарало ся о те, щоби поучити робітників, що стрейк їх може випасти передовсім в їх некористь, бо хлібодавці постараться вже о те, щоби збіжжя їх не пропало на пни; Правительством намірило всюди посередничити межі робітниками а господарями, а на питання яких робітників позискає правительством до жнив альфельдських, відповів Дараній, що будуть до того ужиті в першій лінії Русини з береского комітату і жителі з Цанґорської околиці яко найбільшні. Тих, що не хотять працювати, правительством не думає годувати, але оно розічне в сих сторонах роботи регуляційні, щоби біднішим дати заробок.

Новинки.

— **Засуд ц. к. староства з Рудок.** Староство в Рудках засудило двох міщан з Комарна на 50 зр. кари за те, що збирали складку на свячене перед Великоднем для родин тих міщан, що тоді сиділи в арешті за правоборчі розрухи. Третого міщанина, Михайла Пеленьського засудило знов староство на 70 зр. кари за переночоване одного робітника, що вертав з Самбора з розправи, яка вела ся против стрийських робітників залізничних. Пеленьський засуджений по тій причині, що не оповів в громадській уряді, що переночовує у себе постороннього чоловіка. Пеленьський зголошував се урядови громадському, але не в канцелярії а в шинку, бо там тоді его застав. Староство не узнало сего за замельдоване і засудило Пеленьського. Всі три засуджені зголосили відклик до вищої інстанції.

— **Підвишене плат урядників державних.** Чи і коли одержать урядники виспні плати? — се питання вирінає тепер наново в виду факту, що рада державна замкнена, що угода з Угорщиною не відновлена і що про те міністерство фінансів не буде в силі найти покриття на таке підвишене плат урядничих, бо справа консумційного податку яко жерела на покриття сих плат забацилась. О скільки нам відомо, то справа регуляції плат урядників державних не стоїть так лихо. В часі засідань палати інтересувались нею поодинокі послы, а з розмов їх з міністром фінансів виходило, що регуляція мала би таки наступити з 1. січня 1898 р., хоть би правительству австрійському не повелось упорати ся з угодою угорською, з зміною побору консумційних податків і підвишенем податку консумційного від спириту, пива і нафти. Скарб долитавський найде покриття як в резервах касових, так ще в більшій мірі з сподіваних більших доходів з реформи податкової, іменно з прогресивного податку особисто доходного. Дохід з сего податку обчислюють річно на 60—75 мільонів, а на підвишене плат урядничих вистане 14—15 мільонів. Питане, чи урядники одержать більші плати, відпадає. Закон дотичний ухвалений вже. Розходилося би лише о те, коли? А се питання пояснили ми вище сказаним. Розуміє ся, що рівночасно з урядниками державними одержать і духовенство більші плати. Рік ювілейний 50-літнього пановання цісаря буде і ро-

ком помочи для урядників. Згідно з нашим поглядом на сю справу подає президія віденського касина урядничого вість, що на основі зовсім докладних інформацій регуляція плат буде фактом довершеним вже в найближнім часі.

— **На пам'ятник для Івана Котляревського** в Полтаві зібрано доси 7.300 руб. Пам'ятник сей стане не оподалеки від дому, що був колись власністю Котляревського на горбку, з котрого відслонює ся чудовий вид на долину ріки Ворскли.

— **Ювілей ческого писателя.** Сими днями обходив ческий літерат, Іван Лего, 40-літній ювілей своєї літературної праці. Жиючи довгий час в Любляні і Триєсті спізнав докладно умисловий і народний рух в полудневій Славянщині і став жарким пропагатором чешко-словенської взаємності. Крім численних праць літературних оснував він в Празі школу славянських язиків і чешко-словенське товариство котрим до тепер управляє.

— **Наука не пішла в ліс.** Пос. Дашинський, вернувши до Кракова, дав вже перший доказ того, що він не дармо два місяці сидів в парламенті австрійським побіч обструкціоністів. Від Іра і Шенерера навчив ся дечого, іменно навчив ся верещати, наколи єму дещо не припаде до смаку. В театрі краківським дано на днях представлення під титулом: «Гнобителі народа». Штука ся взята живцем з життя селян під впливом всего, що виробляють по селах жида та «приятелі народу», соціялісти. В першій акті представлена коршма, в котрій люди розправляють про строї санітарні приписи в часі холери. Они обрушені на ті приписи. В тім виступає недовірених школяр Карпельський і розказує людям, що в кожного чоловіка рівне право до поля, лісів і пасовищ та що все те треба буде поділити в рівних частях межі панів та селян. А змогла би се перевести лише одна соціальна партія. Карпельський підмовляє при тім людий до опору проти санітарної комісії, що зявилась в селі. Люди виходять з коршми і гайда на комісарів санітарних. Тимчасом агент еміграційний Моріц укладає ся з коршмарем Берком Швіндельманом і его жінкою, як би наклонити людий до еміграції а відтак загартати їх господарства? На те вбігає товпа селян назад до коршми. Они напали на комісію санітарну, але тепер криють ся по під столи та лави. Карпельський перший чмичає через вікно в город. На те спадає куртина. Перший акт покінчив ся. З амфітеатру дали ся почути гогоси: Браво Смоляж! В другім акті люди збирають ся емігрувати, щоби уїти перед карою за напад на комісію. Один з селян питає Карпельського: «Як нам емігрувати коли в нас нема грошей?» А Карпельський каже: «Ба! але в других є гроші». На сі слова повстає в театрі заворушення, крики, виски, свисти, тупане ногами, а з партеру, де сидів Дашинський, летять слова: «Проч з ними! Конець, конець!» Дарма заходить ся комісар інспекційний Волянський, щоби публіку успокоїти. «Ганьба! — кричить Дашинський, — щоби в сей спосіб зневажано нас, що заступаємо мільони людий!» а товариші его стають сипівати: «Червоний штандар». Шум і крик змагають ся так, що вікни артист зі сцени заявляє, що в виду такої бурди годі продовжати ігру. Комісар випрошує відтак публіку з театру, а коли демонстранти збирають ся ще перед театром літним, щоби зааранжувати котячу музику, каже Дашинський: «Панове, на нині досить того, ходім домі!»

— **В комітаті альфельдським на Угорщині** приносить соціялістична агітація межі різними робітниками вже перші плоди. Робітники ті задумали в часі жнив стрейкувати, т. є. не допустити до збору збіжжя. Міністерство угорське, повідомлене о заходах соціялістів, підприємало средства оборонні, зібравши в центрі альфельдських обшарів шкеничних жандармерію і військо і постаравшись о робітників позамісцевих до грядучих жнив. На ту тему інтерпелювано в соймі угорським міністерство, а з сих інтерпеляцій виходить, що стрейк робітників пільних почасти оправданий. Властители більших обшарів визискують тих робітників дуже несовістно. Інтерпелюють домагають ся, щоби правительством прийнялось за управильнене плат робітників пільних.

— **Самоубийство хлопця.** Двадцятилітній хлопчина, Лука Кречуєкий з Плебанівки під Терембовею положив з сваволі кавалок скла на залізничні шени. Дозорця добачив роботу хлопця і загрозив, що обжалує его перед татом. Хлопчина з боязни відій перед карою тата повісив ся в стодолі. Мусіли родичі вже перед тим обходити ся з дитиною не по людски.

— **Шпігунство.** В Петербурзі предпринято численні ревізії серед високо поставлених осіб під закидом видавання мобілізаційних плянів одній з сусідніх держав. Межі підозірними є багато жінок, навіть дочка одного генерала.

— **Воздушна труба** — як доносять телеграфічно з Парижа — наробила в тамошній охрестности величезної шкоди. Найбільше потерпіли місцевости Безон, Кольомб і Азнієр. В Безон за-

валила буря один дім цілком, а з многих домів позривала дахи і комини; дальше повивертала множество дерев, порвала телеграфічні і телефонів дроти і т. ин. Богато людий покалічених. В Кольомб убив циклон кілька осіб а покалічив тяжко около 40. В Азнієр лютила ся рівно страшна буря і убила 5 осіб, а 20 тяжко покалічила. В поли погибло множество худоби.

— **Землетрясенє в Індії.** З Калькути телеграфують: Майже з усіх міст Індії, положених на північ від Мадраса, надходять вісті о шкодах зроблених землетрясенєм в минувшу суботу. В Чіттагоні заповів будинок. Злива в неділю і понеділок ще побільшила шкоди, які наробило землетрясенє. Великий пир заповіджений з нагоди ювілею королеві Вікторії, мусів бути відложений, бо зібране великого числа осіб в однім будинку було би небезпечно. Також понехано ювілейних салів, бо звичайні стріли пущочні, що звичають полудневу годину в Калькуті, зашкодили би нарушенням в наслідок землетрясеня домам. Тисячі бідних Європейців і Індів розтаборило ся під отвертим небом. Погибло також кільканайцять людий, а дуже багато є покалічених.

— **Огні.** В Єзуполі згоріло 15-го с. м. десять домів. То містечко навіщуєть огні дуже часто.

— **Оригінальний заклад** лучив ся в залізничнім поїзді їдучім з Одеси до Києва. В П. класі їхали: офіцер, жид Н. і властитель більшої посілости І. Офіцер покріплюючи ся в дорозі подав і товаришам подорожжя І. чарку вина. Сей випив. Потім попросив офіцера жиди Н. на вино, але сей відмовив толкуючи ся, що ритуал не позволяє жидам пити вина по християнній. То довело до спірної квестиї. І. доводив, що такого заострення в жидівській релігії нема, жид противно удержував, що існує навіть острій заказ. Пійшло о заклад. Обі сторони зложили на руки офіцера по 10.000 рублів. І. дав готівку а жид чек. По приїзді до Києва, жид почав упоминати ся у офіцера о зворот чеку, але офіцер відмовив і зажадав посвідчення від рабіна, що існує такий припис. Жид пійшов, але вернув з нічим і почав настійчиво упоминати ся о чек. Понеже жид був осторожний і післяв депешу до банку в Одесі о невиплаченє нікому суми 10.000 за его чеком, проте офіцер зложив гроші і чек в руки адміністраційних властей. Цікавий сей заклад будуть рішати суди, бо справа пійшла на судову дорозу.

— **Всячина.** Трилітня дитина упала оноді під електричний трамвай, однак удало ся завчасу повздержати віз і видобути дитя з під пудла трамваю дитя перелякане, але здорове. Кравецкий ученик, Людвік Ферс, хлопчина 13-літній отримав ся карболовим квасом. Причиною самоубийства була невиплатна епілепсія, а хлопець не хотів бути тигарем родині, як о тім в листі до матері згадує. — Оноді вечером заалармував каменичний сторож в ринку з під ч. 13 поліцій доносячи, що на даху знаходиться п'ять злодіїв. Поліція видістала ся на дах каменіці, але злодії заздалегідь зуміли утечи. — Пятилітній хлопчина Бронислав Дембицкий, син друкаря, отручений другою дитиною упав з партерного вікна і зломив руку. — Коні Адама Обомі на вид бічкля сполошили ся, перевернули віз так сильно, що фірман вилетівши з воза дістав сильного потрясення мозку. — У Відні застрілив ся по причині неудалих операцій фінансових Мандль, торговельник кавою і властитель готелю «Габсбург». — З Лондону доносять, що біржевий спекулянт Барнато, котрий відбував подорож на кораблі «Скот» з Капштату до Лондону, скопив недалеко Мадери в море і утопив ся; причиною були страти на біржі. — Спадщина по покійній артистці Вольтер виносить до пів мільона і припаде на її сестриницю і 13 сродників. — Посла Кароля Леґради і Людвіка Гольо засуджено за повединок на 14 днів в'язниці. — В Будапешті помер др. Вільгельм Фішгоф, оснудатель першого гомеопатичного заведення на Угорщині. — З Кольомбо доносять, що затонув корабель коло Сокотори на острові Цейлон. Десять людий згинуло, а прочих уратував корабель «Лявалста». — В Танґері страчено убийника німецького купця Гаснера. При виконанню езекуції були присутні репрезентанти німецького посольства, губернатор і великі товпи народа. — З Нью-Йорку доносять, що іміграційна станція на острові Еліс, в новийоркським порті, згоріла. Шкода виносить до мільона доларів. — Новозбудована залізниця Тернопіль—Копичинці, дала до тепер 6255 зр. дефіциту. — Пятиразову убіициню дітий, селянку Люїзу Ганото з Віле Франс, котра в протягу семи літ повила п'ятеро дітий і всі по замордованню законувала в пивниці, засудив суд в Турині на 15 літ в'язниці. — Гр. Романів Потоцких запросив англійський наслідник престолу кн. Валлі в гостину до свого замку «Sandrigham» в північній Англії. Гр. Роман Потоцкий возьме також участь в ювілейних урочистях королеві Вікторії.

ГАЛИЦЬКИЙ КРЕДИТОВИЙ БАНК

приймає вкладки на

КНИЖОЧКИ

і опроцентовує їх по 3 28—?

4¹/₂% на рік.

Руска справа в роках 1891—1894

НАПИСАВ Н. В.

Ціна 50 кр. в. а.

3 пересилкою 55 кр.

Дістати можна в книгарни Тов. ім Шевченка, або в Ставропільській.

Новости на дамські сукні сезонові!

Матерії вовняні, Зефіри, Батисти,
Піки, Кретони, Перкалі,
Брокати

АНТІН ПІЗУНСЬКИЙ Львів,
Академічна 12.

Парасольки,
Рукавички, «Фігара», ковніри
коронкові, Паски, Фартушки.

Магазин багато заосмотрений.

Ціни низькі, конкуренційні.

151 10—47

ПРАВДА

ІЛЮСТРОВАНЕ ПИСЬМО ДЛЯ РУСЬКОГО НАРОДУ

під редакцією

Антоні Березинського

виходить у Львові тижнево кожної п'ятниці.

Буде подавати поезії, повісті, життєписи з
портретами, поучаючі статі з історії, письмен-
ства, господарства, промислу, вісти про читаль-
ні, вісти політичні і суспільні. Крім того буде
містити часті забавну.

Передплата: В Австрії річно 4 р.
" піврічно 2 р.
" чвертьрічно 1 р.
За границею річно 8 рубл.
" піврічно 4 рубл.

Редакція, адміністрація і експедиція

Львів, ул. св. Миколая 13.

1000

туток цигаретових за 1 зр. пору-
чає фабрика туток

АНТОНІНИ МАЗУРКЕВИЧ

Львів, улица Галицка число 12.

Замовляючим 5.000 туток разом опакowane
і відсилка franco.

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовлення і посередничить в закупів:

Світло церковне

впроєст з фабрики Іа по 70 зр., Па по
64 зр. за 100 кіл. лосо фабрика.

Вино

в бочках о 135 літрах, а то Самородне
почавши від 70 зр. за бочку лосо
місце продукції.

Зі складів висилає: **КАВУ** по 5 кіл.

посилках почт. в ціні по: зр. 9-20, 10-20,
10-70, 11-20, а спеціальність по 12-20 франко

ВИНО в 5 кіл. барилках по зр. 3—, 3-70,
4-10, 4-90 франко. — Інші товари по

уміренних цінах. 46—?

Робітня уніформів

для п. ц. к. офіцерів, урядників

і пп. студентів

а разом всіляких убрань мужеских

Йосифа Сеґети

у Львові, при улиці Паньській ч. 22.

Всякі замовлення виконують ся по
цінах умірених в як найкоротшім часі,
так в місци як також на провінцію.

130 3—15

„ДНІСТЕРЪ“

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

у Львові в домі „Просвіти“ Ринок ч. 10.

перше і одинокє руске товариство асекураційне
припорученє Всч. Духовенству і всім вірним через
Ем. Кард. Митр. і Преосв. Еп. Ординариати всіх трех
Епархій, обезпечає будинки, худобу, господарські
знаряди, збіжжє в зерні і соломі, сіно в стогах
і будинках против шкід огневих за можливо най-
низшою оплатою.

Школи ліквідувє ся і виплачує ся сейчас по
пожарі а договори заключені з першими Тowa-
риствами контрасекураційними подають „Днѣ-
стерви“ можливість обезпечувати і виплачувати і
найвищі суми.

Полісп „Дністра“ приймає Банк краєвий
при позичках гіпотечних.

На жите можна обезпечити ся через „Днѣ-
стеръ“ після всіх можливих комбінацій в Товари-
стві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як
найкорпєтивніші услїва і видає полісп і квіти в
руським язичі.

Товариство взаїмного кредиту „Днѣстеръ“
стоваришенє зарєєстрованє з обмеженою пору-
кою, приймає від своїх членів і третих лиць
вкладки до опроцентованя по 5%. Гарантія ціл-
ковита. Удїли по 50 корон. Позички удїляють
ся тільки властителям реальностей, вільних від
тягарів, за порукою двох членів. З позичок від-
тїгає ся десята часть на удїл.

Зголошенє о удїленє агенції в місцевостях
де „Днѣстеръ“ не є заступлений, приймають ся.
(45—?)

Вже появилє ся з друку

РУСКА КУХАРКА

або

Школа варєня по руски

містить 41 знаменитих зуп.

Всі печєні, які тільки можливі: Волові, баранячі
вєпрові і т. д.

Байцованє шинок, робленє знаменитих ки-
шок і ковбас і т. п.

Мучні і яєчні страви

Блини — Пиззи і т. п.

Знамениті рускі пироги печєні з сиром, капу-
стою і т. п.

Робленє вкусного набїлу і т. п.

Все в рускій мові.

Ціна 70 кр.

По надїсланю переказом 76 кр. висплатє
франко Друкарня народовє Ст. Манєцкогє і Спїл-
ка, Львів. Готель Жоржє.

Т. А. КАЛІЧЕК.

Робітня

убрань жіночих

у Львові, Ринок ч. 25.,

(І. поверх)

приймає всілякі замовлення і виготовляє їх з гу-
стом і елєганцією після найсєвїжїйших журналів.

Дмитро Затурский

порукає свою

**робітню обуви мужескої, жіночої
і для дїтий**

у Львові, ул. Копєрника ч. 5.

Виріб трєвалий і елєгантний. Ціни умірені. Замовленя
з провінції залагоджує відворотною почтою.
80 5—10